

BRÂNCUȘI

Degetele neostenite cu har plămădesc și dezmiardă lutul
Tălmăcindu-i cucernic legenda și răscolindu-i trecutul,
Ochii iscoditori oglindesc epopeea viselor lumii
Palmele trudite mîngîie fără preget tainele humii.

Cioplite, prin farmec, și lemnul și piatra prind viață
Și **masa tăcerii** ne macină timpul fără strop de răgaz;
Făclie și far, **infinita coloană** se-nalță spre ceruri semeată,
Proptind și văzduhul și glia pe-un ciot de grumaz.

Stejarul și stîncă se lasă cu greu dăltuite
Iar templul de piatră sfințește a dragostei soartă,
Altar al unirii pe veci străjuit de-a **sărutului poartă**
Prinos de credință și doruri din somn netrezite

Indemînatice mîini, ale vieții izvoare scormonesc în jăratic
Cumînțenia pămîntului a durat în străfunduri un boț de cetate
Sunt maldăr de trude, obîrșii, ecouri și datini cu greu adunate
Și-ncremenite în ghemul de piatră el însuși ostatic.

G.D.

«Permanențe»